

En julehilsen fra præsten Julen 2020.

Vi bevæger os alle i ukendt terræn i øjeblikket. Vi forsøger at gøre det så godt, som vi kan. Og heldigvis er vi *omstillingsparate*, som et nyt ord jo fortæller os, at vi skal være, når vi pludselig skal fravige første plan A for juleaften og juletiden for nu at bevæge os ud i en plan B og C.

Meget synes usikkert i tiden, og for nogle også uvirkeligt, at situationen i Danmark er så alvorlig, som den er. Mere eller mindre er vi ved at være udlærte i at vise samfundssind og tage hensyn til hinanden, og det i sig selv er ikke så dårligt.

Traditioner holder vi fast i med næb og kløer. ”Rør blot ikke ved min gamle Jul”, tænker vi, og dog er det at vende alle brikkerne i puslespillet ikke så dårligt og så skabe et nyt billede af Julen 2020. Så mærker man, og finder ud af, hvad man sagtens kan undvære i advent og jul af udenoms ting, der måske ikke betyder så meget, når det kommer til stykket og mærke, hvad man virkelig ikke kan undvære. Forskelligt er det fra person til person.

For mig bliver det en helt anderledes juleaften i kirken – langt færre mennesker, mundbind og ingen håndtryk med ønsket om en god Jul. Herhjemme vil dansen om juletræet og julesangene blive udskiftet med julemusik.

Julen er ikke aflyst, selvom den er truet. Jul bliver det, uanset hvad, og det er betryggende, at noget står fast. Julens nerve er håbet. Håbet om bedre tider ude i fremtiden og håbet om mening i nuet. Håb er relativt og foranderligt. Men håbet har sin rod i julens ord til os om, at der hvor alt er mørkest er der lys. Og mørket viger for lyset.

Selv når man går tur i mørket og først er blændet af mørke, så forandrer mørket sig undervejs og langsomt kan man skimte vejen og himlens stjerner en klar aften eller morgen.

Julens budskab er, at sådan et himmellys er der for os alle. Juleevangeliet fortæller det igen og igen, og vi har hørt det før, at en stjerne lyste for vor fod. En stjerne, som vi senere kaldte julestjernen eller Betlehems stjernen, som også netop viser sig at være et stjernefænomen på himlen her ved juletid. Sådan cirka hvert 20. år indfinder der sig et stjernebillede ved, at Jupiter og Saturn krydser og der opstår lysstråler, som ligner en stjerne. Mon vi kan få øje på den på himlen her op til Jul? Vi kunne prøve at løfte blikket fra skærmene og op på himlen et øjeblik.

Mon det gør en forskel at se op på himlen i det hele taget?

Vi kan også kigge andre steder hen – på hinanden, på dem vi kan fejre jul med eller på billeder af dem, som vi gerne ville fejre Jul med.

Julen indeholder komplekse følelse af glæde og sorg. Og det vigtigste er at tillade sig- også i julen- at være i begge dele. Julesorgen rammer os i denne tid. Julen minder os om, at tiden går, og der er mennesker, der ikke længere er her sammen med os mere. Men de er her i vore tanker og hjerter og når vi taler om dem. At være der hvor vi er - sammen eller hver for sig – med alt det julen rummer af glæde og sorg, det er det eneste vi kan. Og det hjælper.

Måske sniger julens budskab om fred sig ind gennem sprækkerne og spreder lys. Måske mærker vi at englens ord ”Frygt ikke” lige rammer bekymringssindet og længslen på en mærkbar anderledes måde netop i år. Måske er det salmernes toner, der stemmer vort sind, hvis vi lytter til dem.

Der er håb for mennesker – det er dét, der er med JUL. Det er det, der får mig til at tro. Tro – at vi har fået meget betroet, vi hver især må tage vare på, hver for sig og sammen.

”Frygt ikke” lyder de stærke ord til os. Det er noget andet at sige ”frygt ikke” end at sige, at der er ikke noget at være bange for. Hyrderne har sikkert været bange for de romerske soldater, for de vilde dyr og kulden og sulten. Maria var nok også bange for turen fra Nazaret til Betlehem. Josef har nok også været trykket af hele situationen. Men lad frygten og håbet gå hånd i hånd. Gud stiller sig på håbet side i den lille verden i vores liv og i den store verden og insisterer på, at troen og håbet og kærligheden sejrer.

GLÆDELIG JUL & GODT NYTÅR!

Marianne Gyldenkærne